

Tjugoandra söndagen i Treenighetstid

Kung. 8:27-29; Rom 8:31-39; Joh. 12:44-50

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

”Vad skall vi nu säga om detta?” frågar den helige aposteln. Vad skall vi nu säga om detta? Han står slagen av – inte nedslagen, men tagen – och full av förundran inför detta stora att Gud utlämnade sin egen Son för oss, att döden besegrades; i vördnad över att Kristus nu ber för oss och för att vi skall ges fria halsar; frälsas. Det går inte att säga något om detta stora; om den Allhögste. Och det vet aposteln. Han tar sig likväl an frågan. Han försöker förstå och förmedlar det han vet med iver.

Vad gör vi idag? Hur ställer sig den moderna människan inför det oerhörda; det som inte går att beskriva eller sätta namn på? Vad skall vi säga om detta idag? Att inte säga något alls tycks vara svaret. - Bäst att tiga om det som är uppenbart och sant. Ty Sanningen passar inte in i det moderna.

Texterna idag pekar på livets tvådelade natur: ett här och ett där; det jordiska och det himmelska. De andas ett nu och ett sedan; livet här och det som lovats oss i evigheten. Och som ett fönster står Han där emellan; Jesus Kristus, Sanningen. Ja, som ett vidöppet fönster är han där och släpper in ljus i mörkret; ett fönster till det gudomliga. Ett enda fönster; en enda sanning i den mörkrets mur som skiljer oss från det heliga.

Så vad skall vi säga om det som är bortom? Vad skall vi säga om det gudomliga? Om evigheten? Om den himmelska festen?

Om Gud Fadern, Skaparen, kan vi inte säga något. Inte ens hans namn känner vi. Han *är*. Det vi kan säga om detta *vara* är det vi ser i Kristus; Faderns Son, den perfekta bilden av Sanningen. Det vi kan säga om HERREN är upphov, ursprung, mening och mål. Vi kan prata om den upphovsrätt som aldrig löper ut.

Trots – eller kanske tack vare – att det är allt för oerhört för att kunna benämnas, måste vi, som aposteln Paulus, försöka tala om det. Genom Kristus Jesus. För det ger hopp.

Predikan given i den medeltida Nikolaikyrkan (1100-tal), av fr. Franciskus Urban, i samband med Nordisk-katolska kyrkans årliga höstsamling på Gran i Norge, 2015

Den tid vi lever i; rationalismens och modernismens hegemoni, med kortsiktighet, kvartalsekonomi, omedelbarhet och självförhärligande, gynnar inte ansvarstagande. Eftersom allt är över på ett ögonblick, behöver ingen ta något ansvar. Varken för sina handlingar, ord eller underlåtelser. Och allra minst för själen – den som, enligt den uppenbarade Sanningen, skall leva för evigt.

Den helige profeten bad om att Herrens ögon skulle vaka över honom dag som natt. Men att enbart förlita sig på Guds försyn är också att undandra sig det ansvar som Skaparen lagt ner i var och en av oss.

Därför bör vi utveckla vår givna förmåga att se. Men det räcker inte att ha fokus på sådant vi kan se, känna och tala om. Det räcker inte med det vi själva kan veta. Att fångas i det som är känt är att stagnera, stelna, fastna här i detta nu. Vi måste se bortom det som är bekant. Vi måste sträcka oss in i det som utlovats. Även om det är obekant. Och det fordrar en särskild syn.

Vi bör bli själögda. Inte skelögda, så att vi bara ser så långt näsan räcker, utan själögda så att vi ser i kors. Att själv se själen sin, i ständig vetskap om evigheten, är att se sig själv både här och där; nu och i evigheten. Att se själen är ett första steg att ta ansvar för dess utgång.

Som själögda ges vi möjlighet att skåda Gud. Som själögda har vi blicken på Kristus och på segerns Kors.

Ett här och ett där; nu och sedan; livet här och det som lovats oss i evigheten. Och någonstans går skiljelinjen mellan detta här och fortsättningen. Som två separata ting – ändå ett sammanhang: Livet!

Någonstans går gränsen och den går mellan död och liv.

Som en linje ritad i öknens sand
som korsas; övervinns; passeras
som sedan suddas ut
av Jordans vatten och ett Ja!
- en passagerit.

Här ryms också ett vara *i* och ett vara *för*. Den själögde kan vara *i* och samtidigt ha blicken *för*; blick för ljuset, sanningen; för Livet.

Så vad skall vi nu säga om detta? Kan vi – vågar vi – göra som aposteln före oss? Att med iver försöka tala om att det finns ett möjlighetens fönster; Kristus Jesus, Han, genom vilken det är möjligt att skåda Gud och vinna det Han befallt – evigt liv.

*Ära vare Fadern och Sonen och den Helige Ande
så som det var, nu är och skall vara
i evigheters evighet. Amen*